

Paradis

REBECCA BACH-LAURITSEN

Jeg satte skraldeposen ved bagtrappen. Kaffegrums, melonskal, tamponer. Så tog jeg fortrappen, fordi min cykel holdt nede foran, og når jeg kom hjem, var skraldeposen væk. Sådan var det hver dag eller hver anden, eller hvor tit skraldeposen nu var fuld, og det var ikke noget, jeg tænkte over.

Jeg var flyttet til storbyen, og min verden havde aldrig været mindre. Lejligheden var en lille sol og strålerne små stik ud til kiosken, uni, bussen, biblioteket.

Der var knogler alle vegne. Du skulle til eksamen i anatomi. Det var smukt at lære hinanden at kende på den måde, kende navnene på hinandens knogler. Vi printede tegningerne ud på tykt papir og tapettede væggene med dem med ægte tapetklister, som du havde, ligesom du havde en chaiselong og et vitrineskab.

Du havde lejligheden, jeg havde dig og på den måde også det hele.

Jeg arbejdede på pubben, den mindede mig om lejligheden på grund af de mørke møbler. Jeg satte glas i opvaskeren, sådan en, hvor man kørte en hel bakke ind ad gangen og pressede et tungt låg nedover, og når den var færdig, og man løftede låget igen, kom dampen hver gang som en overraskelse og satte sig vådt i tøjet og huden som en sved, der ikke var min egen. Jeg fik klap i røven og drikkepenge og vaskede den syrlige stank af sprit og cigaretter ud af håret i det kolde vand hjemme i køkkenet om natten.

Vi tog pillerne, og vores pupiller blev store.

Det er mørket i øjet, der lukker lyset ind.

Du sagde, vi opløses.

Jeg sagde, og sammensættes i ny kemisk form.

Når folk sagde, at stoffer er flugt, vidste vi, at det forholdt sig modsat.

Vi var virkelig til stede.

Vi så alting, som det var.

Et lyslilla fald fra kirsebærtræet. Vi fejede det op nænsomt. Som en betroet opgave. Solen gik ned i baggården, duggen faldt, alt var bevægelse nedad. Det sidste af solen lagde sig på låget af skraldespanden.

Vi havde dem i små gennemsigtige rør med hvide propper i toppen. Der havde været lagkagekrummel i. Måske tænkte vi på dem sådan, som krummel, som pynt. Vi havde dem i alle farver, nogle med tryk på, et lille stempel ned i stoffet.

Vi blev hjemme eller fandt en fest.

Vi kunne være, hvor vi ville være.

Vi kunne tale med alle.

Verden var en venlig have.

Alt blev én lang bevægelse sommeren ind i efteråret ind i vinteren og hele tiden noget, der faldt, lys blade sne, sneen var det fineste fald, fordi det gik i alle retninger, ikke kun ned.

Vi brugte dem hurtigere op end forventet, farverne.

Blegthed og alt for virkelige gader.

Skaden var uoprettelig. En del af knoglen var pulveriseret. Du noterede *knusningsbrud*. Det gav os en særlig ro, når noget gik i stykker. En form for forsikring om, at det var virkeligt, livet. Du viste mig billeder af brud, og jeg kunne godt lide måden, du sagde *fraktur* på.

Vi holdt nytårsaften tre uger før tid. Jeg stod på isen og prøvede at forstå, at det var søerne, selve søerne i København, det var ikke bare vand, det var et frosent fænomen, jeg boede i byen nu, det var virkelig mig. Og fyrværkeriet sprang spejlvendt i det blanke. Røde og grønne brag som trafiklys smeltet om, og ingen stoppede, ingen havde grund til at stoppe.

På de andre kunne jeg se det på håret, når de kom op, hånden igennem det igen og igen. På mig en frysende fornemmelse i huden. Min krop som knogler tegnet med blød blyant. På dig var det et lille smil,

som om du holdt på en hemmelighed. Hvis vi var hjemme, sad du bag skrivebordet. Ophøjet ro. Du noterede, vi *stiger op*.

Alt blev én lang bevægelse, og vel derfor forestillede vi os, at den ville fortsætte.

Jeg var lykkelig over at være i den lejlighed og det næsten ufattelige ved virkelig at få lov til at leve, at have mødt nogen, at gøre de ting. Jeg passede arbejdet på pubben, jeg cyklede til forelæsnings, jeg tog S-toget ud til min mor, min T-shirt i vinduet, en blå og våd farve opløst som væske sammen med mig, *er det virkelig mig*, min hud i ruden blandet med islev husum herlev, jeg vidste, hvor jeg skulle af, man ved det med sig selv, hvor længe man er med, hvor langt man vil gå, man har en grænse inden, som ingen andre kan se.

Nogle nætter var vi mange i lejligheden.

Jeg tror, at vi lå i et mønster.

Man ville kunne se det, hvis man så det højt nok oppefra.

Du endte tit med ham kokken. Du sad på ham med hans pik oppe i dig, jeg sad ved siden af jer på sengen, vi snakkede. Det var først flere uger efter, at jeg fik en følelse af, at det havde været frækt, men det var efter jul, efter den dag.

Mennesket har en relativt simpel kemisk sammensætning stregede du over med gult i dine kopier. Vi tilsatte lidt til sammensætningen.

Vi trak vejret gennem huden. Hårene som små skarpe antenner, modtag modtag.

Vi brugte store ord i lange sætninger.

Du glødede for enden af cigaretten.

Jeg tog for meget lys ind.

Vi pyntede lejligheden med engle og stjerner og sang salmer fra små hæfter, du havde arvet. Vi sang *æren er guds i det høje* og pakkede gaver ind.

Der var noget, vi næsten forstod.

Vi skulle rydde op, inden vi hver især tog hjem til jul, alt var rod, og vi var nede, måske stadig på vej ned.

Min krop var ilt og brint og kulstof.

Jeg talte i telefon, jeg skulle bytte en vagt, og der var en, der ringede for at sige glædelig jul, og jeg kom bagud med rengøringen, du var også bedre til de ting end mig, bare sådan noget som at vride en karklud, jeg fandt ud af det, men mindre naturligt end dig, jeg sagde, *vi er lige ved at rydde op* i telefonen.

Du kom ud fra stuen i en alt for hurtig bevægelse og stillede dig foran mig.

Jeg var ikke forberedt på det blik.

Vi?

Det var først da, at jeg opdagede lugten.

Jeg havde tænkt det som en god gerning. Det var vel nogle dage siden. Jeg havde tømt køleskabet for mad, der var blevet for gammelt. Vi spiste ikke så meget. Jeg havde snøret posen sammen i toppen med

gavebånd og sat den ved bagdøren, hvor solen hver dag hvilede. Den var blevet stående.

Jeg lagde på.

Jeg satte tempoet op.

Jeg vaskede køkkengulvet.

Jeg skurede toilettet.

Jeg rettede min seng så pænt, jeg kunne, og rettede på bøgerne i min bogreol, så ingen stod ud.

Jeg tog to tykke trøjer på og frøs, som om jeg var nøgen.

Vi?

Det var anklageskriftet.

Det eneste, du sagde.

Du koncentrerede dig om gulvtæppet, men selvom du var i et andet rum og slet ikke kunne se mig, kunne jeg ikke få dit blik til at gå af mig.

Jeg ved ikke, hvad du så, men det var ikke mig, som jeg gerne ville være. Måske så du mig, som jeg virkelig er. Så den tvivl, jeg havde haft med hele vejen, hver gang jeg tænkte, *er det virkelig mig*.

Vi fulgtes til Vesterport og ønskede hinanden glædelig jul, før vi tog toget hver vores vej.

Et øjeblik så jeg det i dit blik. Det, der var vores. Det bevægede sig hen over øjet som en lysilla tåge og gled ind i det sorte, og så kunne jeg ikke følge det længere.

Bjergdæmon

NIKOLAJ ZEUTHEN

»Det kunne slutte med, at nogen døde,« siger Mads.

»Og hvad?« spørger Jan.

»Hvad hvad?« spørger Mads.

»Jamen, nogen dør og hvad? Hvem dør og hvorfor?«

Mads forklarer, at det bare var en idé til en eller anden retning, det kunne tage. Han havde ikke bestemte personer i tankerne. Det var simpelthen bare for at have en vag idé om, hvor det kunne gå hen.

Jan siger, at den slags idéer skal man helst bare holde for sig selv. De kan ikke bruge det til noget. Det er ingenting: Mads deltager i mødet, sidder der med de andre, men vælger så at kaste ingenting ind. Det er en mærkelig holdning.

»Så ryger jeg ned i hierarkiet,« siger Mads.

»Du ryger ikke ned i hierarkiet,« sukker Jan. »Der er ikke noget hierarki på den måde. Det er bare ... Det, vi kommer med, skal være lidt mere præcist,